

En pigas visa i oktober.

Mel.: «När månen vandrar på himlen blå.»

Ack snart ur tjänsten jag flytta får,
Och snart får afsked jag taga.
Men därför faller jag ingen tår,
Och ingen suck skall jag draga.

Snart året farit
Och nått siu ände,
Fast det har varit
Ett hemskt elände,
Var lagn för det!

Ty detta herrskap vet ingen hut;
Och det går vecka för vecka
Jag ej hör annat än gnat och tjut,
Jag stackars fattiga flicka.

Mig dottern pikar,
En pojk är bråkig,
Och frun predikar.
Och herrn är tråkig.
Usch, hvilket lif!

Hvar lördagsnatt skall jag skura golf,
Och det är skönt, vill jag lofva.
Jämt får jag vaka till klockan tolf,
Jy jag behöfver ej sofva.

Men herrskap själfva,
De måste ligga
Till kloeken elfva
För att bli pigga
Till gnabb och gräl.

Nu får jag släpa i slafveri
Med kinden röd som cinnober,
Nu är jag fånge, men vänta ni
Till tjugufjärde oktober.—

Då lätt jag lunkar
Från frun den torra
Bort till en ungarl
På Klara norra,
Där jag mig stadt.

Och vill han hafva mig till sitt vif,
Så skall jag tjänsten försaka;
Och vill han älska mitt unga lif.
Så skall jag älska tillbaka.

Ett hus han äger
Förutom kassa,
Min spegel säger,
Att jag skall passa
Till Stockholmsfru.
